

КОНСТАНТИН БАЛМОНТ

СКАТ

Превод от руски: Андрей Андреев, 1993

chitanka.info

Тръгна ли по ската тъмен, щом здрачи,
своята съдба погледна ли в очи,
под раките дочувам шепот тих,
радост пих, но със меда отрова пих.

А по ската път белее, пада мрак,
стръмнината е поръсил ситен сняг,
от небето месечина в този час
на сърцето ми говори с лунен глас.

„Де е стадото, овчарю немарлив?
Ако ти не ни от лятото щастлив,
цвете чудно и възшебно сам открил,
стадото като звезди би преброил.

В краткото си време влязъл като в рай,
ти забрави, че началото е с край,
ти забрави, че със срок е този свят,
дъх отпил от изумителния цвят.

Ти забрави, че животът е с врати,
и че цъфналият цвят ще прецъфти,
есенен пожар когато запламтя,
се любуваше на чудните цветя.

Не видя как стадото се разпиля,
как горяха многолюдните села,
как почервения лесът като пожар,
как посърна лунноесенният чар.

Сам със себе си остана посред път,
вълчи сватби шумно вдигаше лесът,
и подострил тънки рогове, сега
аз ти пея с лунна сила и тъга.“

*Затанцуваха снежинките край мен,
побеля светът — замислен, притаен,
само нейде в снежната далечина
ниско до земята тлееше главня.*

*Месецът ли от небето свети там?
Или аз за своята участ пея сам?
Или бурята, вилнееща от глад,
ме изведе върху този стръмен скат?*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.